
Aflevering 5: ***Op stap met Ahmed, voetballende jeugdwerker van*** ***Kras Antwerpen***

Ik ontmoet Ahmed Sababti (1985) in de Sporthal Het Rooi in Berchem. Hij houdt van Zinédine Zidane. Van zijn combinatie van sierlijkheid, intelligentie én leiderschap. Hij ziet hem als de beste middenvelder uit de geschiedenis. Zizou heeft dezelfde achtergrond als Ahmed: een migrantenzoon uit de Maghreb. Sababti past die intelligente overtuigingskracht toe in zijn dagelijkse bezigheden.

Door Raf Willems

Hij speelt in het eerste elftal van City Pirates maar geniet vooral faam als topzaalvoetballer bij zowel FT Antwerpen als de nationale Futsalploeg: twee Gouden Schoenen, drie landstitels en talrijke bekens. Hij volgde een opleiding bedrijfsmanagement en werkte vier jaar in de verzekeringssector. Maar hij koos voor een merkwaardige carrièremove want zijn hart klopte voor het jeugdwerk. Meer bepaald voor de organisatie Kras. Hij sloot erbij aan als tiener, voerde vrijwilligerswerk uit als student en keerde terug als medewerker.

Ik neem het op voor ‘gekraste’ kinderen, zoals Kras het destijds voor mij opnam

‘Kras is een Antwerpse jeugdorganisatie met een sportief, creatief en cultureel vrije tijdsaanbod voor kinderen en jongeren uit buurten waar maatschappelijke uitsluiting speelt. We nemen het op voor *gekraste kinderen*. Ik groeide zelf op aan het Terloplein in Borgerhout. Daar leerde ik op jonge leeftijd Kras Sport kennen. Zij geloofden in mij. Dankzij hen werd ik iemand. Want ik was op mijn vijftiende de school beu en ik hing rond op straat. Gelukkig hebben de mensen van Kras mij goed opgevangen. Ik besloot opnieuw te studeren via de middenjury want ik volgde niet graag de lessen op school en vertoefde in een omgeving waar schoolverlaten een optie was. Je kon dan

deeltijds onderwijs volgen. Dat is een eigenaardig verschijnsel want niemand vindt het normaal, evenmin bij de ouders. Men bekijkt het echter ook niet als *not done* want onze ouders zijn op vroege leeftijd beginnen werken. Men zit ook in een omgeving waar gezinnen weinig middelen hebben. In In het toenmalig klassiek gezin werkte vader en voert de moeder, die meestal niet hier is geboren, de huishoudelijke taken uit. Helaas zijn er ook veel gezinnen waar de beide ouders geen job hebben. Mijn vader zakte op zijn elfde naar Antwerpen af, terwijl zijn vader hier al langer verbleef. Hij heeft slechts tot zijn zestiende gestudeerd en ging meteen aan de slag in een bedrijf. Mijn moeder was huisvrouw. Dat was het vaste patroon bij veel van de kinderen van onze doelgroep: papa is twaalf uur van huis weg en mama spreekt weinig tot geen Nederlands en houdt zich met de kinderen bezig. Er is dus een opvoeding op het niveau van de basisbehoeften maar veel van deze papa’s en mama’s weten te weinig af van de school van hun kinderen.’

Ik vind dat jongeren te weinig vrijheid krijgen om te spelen

Dit is het eerste aandachtspunt dat Ahmed Sababti aanstipt. Hij wijst op een gedeelde verantwoordelijkheid: 'Waarom zit het BSO vol met kinderen met een migratie-achtergrond? De ouders houden er zich enerzijds te weinig mee bezig. Anderzijds worden jongens en meisjes met Afrikaanse roots te snel bestempeld als *onhandelbaar*. Terwijl ze een ander temperament hebben dan de Belg, die meer bescheiden en beredeneert reageert. Kinderen van Marokkaanse afkomst zijn vurig en zullen al eens sneller tegen de leerkracht zeggen *och kom jom*. Het is een manier van doen maar men krijgt er wel een stempel door. Ze gedragen zich soms op straat luidruchtig. Maar zo gaan ze met elkaar om. Met Kras leren we hen dat iedereen zichzelf mag zijn. We geven de kinderen de vrijheid en de ruimte om te spelen. Dat mag best gepaard gaan met wat lawaai en met fysiek contact. Dat hoort toch bij het spel? Ik stel vast dat kinderen tegenwoordig geen kinderen meer mogen zijn. De tolerantie voor het typische gedrag van de jeugd ontbreekt tegenwoordig bij veel volwassenen. En dat is jammer.'

Ik geloof in kennis van het Nederlands als eerste stap naar integratie

Ahmed komt met een verrassend pleidooi voor *out-of-the-box-denken*. Verandering ontstaat volgens hem pas als taboes aan verschillende kanten worden doorbroken. 'Kijk, ik heb ouders gemist met kennis van zaken. Die kennis leer je enkel met een beter integratiemodel. Ze kwamen destijds naar België omdat men hier werkkrachten vroeg. Maar men hielp hen niet met de integratie. Een eerste vereiste is voor mij dat de ouders Nederlands leren. De taal is zeer belangrijk. Stel dat ik in Spanje wil leven, dan zal ik mij meteen op de Spaanse taal storten. Zo kan men beter deelnemen aan de samenleving.'

Ik ben voorstander van ouderparticipatie

Naast kennis van de plaatselijke taal wijst Ahmed ouderparticipatie als tweede element aan om naar een oplossing voor achterstelling te evolueren. Hij verwijst naar de eigen ervaringen in zijn jeugd. 'Ik kom een warm nest met zes kinderen. We hadden het niet breed maar ik was altijd goed gekleed, ging naar school en betaalde op tijd mijn clubgeld. Maar mijn vader kwam nooit naar de wedstrijd kijken. En dat heb ik gemist. Ouderparticipatie is cruciaal. Ik doe het alvast want ik wil deel uitmaken van elk aspect van het leven van mijn kinderen. We volgen hen goed op en als mijn zoon of dochter aan een activiteit wil deelnemen, dan zal ik daarbij aanwezig zijn. Zelf diende ik alles alleen te doen. Ik heb tot op zekere hoogte begrip voor zogenaamde 'hangjongeren'. Ik hou niet van deze term omdat van mij iedereen zijn vrije tijd mag invullen zoals hij wil maar altijd binnen het wettelijk kader. Vandalisme verwerp ik met klem. Het programma van onze *Belgische* vrienden wordt echter volledig ingevuld door hun ouders: op maandag naar het volleybal, op dinsdag naar de muziekles enzoverder. Ze plannen het leven van hun kinderen. Dat is bij onze doelgroep minder het geval maar ik zie het gelukkig wel meer ontstaan bij mensen met een migratie-achtergrond in de middenklasse.'



Ik stimuleer dat nieuwkomers zélf initiatief nemen

Ahmed wil hier niet bij de pakken blijven zitten. Hij blijft naar eigen zeggen *duwen* bij de ouders die zich aan de onderkant van de samenleving bevinden: ‘Ook bij hen moet

zich de wil ontwikkelen maar zij stellen vaak andere prioriteiten. Ze vertellen me dan: “Mijn zoon is altijd proper. Zijn boterhamendoos zit vol en hij gaat toch naar school? Wat is dan het probleem?” Ik verduidelijk hen dat ze meer kunnen doen: “Leer uw kinderen naar de bibliotheek gaan.” Met Kras vullen we de vrije tijdsbesteding in: zwemmen, sportactiviteiten op het plein, culturele uitstapjes zoals een bezoek aan het museum. Kras bouwt bruggen voor onze doelgroep die weinig feeling heeft met de rest van de samenleving. Wij brengen hen naar plekken waar ze anders nooit komen. Maar zij moeten ook zelf initiatief nemen, hun leven in eigen handen nemen én wij begeleiden hen daarbij. Ik geef steeds het voorbeeld van onze kinesist bij Futsal Topsport Antwerpen: hij vluchtte op zijn twaalfde vanuit Afghanistan naar België en heeft vandaag op zijn 28 ste een eigen praktijk. Dat noem ik een succesverhaal dat navolging verdient.

Het is pittig discussiëren met Ahmed. Hij geeft niet af en confronteert je voortdurend met nieuwe inzichten. Zoals gezegd: die intelligente overtuigingskracht van Zidane heeft hij zich eigen gemaakt. Ik onthoud zijn oproepen voor taalkennis, ouderparticipatie en zelfredzaamheid in het integratieproces. En voor meer speelmogelijkheden voor jongeren. Morgen verschijnt deel twee van ons gesprek.